

af Medlemmerne fra iffor have Sæde, saa indseer jeg, at jeg maa have taget feil, og at man maa mene, at det er i sin Orden, at Betænkningen over Karet's Finantslov indeholder saare Meget, hvorpaa der slet ikke skal grundes nogen Beslutning, men som bliver udtalt som Finantsudvalgets Forhaabninger, Fremtids Ønsker, eller Fremtids Formaal, men hvorpaa man idetmindste indirecte ønsker en Sanction af Thinget, uden at det er let at indsee, hvortil en saadan Sanction skal kunne nytte, medens det ikke er vanffeligt at indsee, at der ved saadanne halve Beslutninger eller hvad der seer ud som halve Beslutninger, meget let kan lægges mange Hindringer iveien for en fornuftig Udvikling. Det hvad jeg her tillader mig i Almindelighed at bemærke, forekommer mig i fuld Maade at finde Anvendelse paa hvad der i Betænkningen er udtalt med Hensyn til Marinen. Det er langt fra mig at mene, at vi ikke, naar først Statens Forhold ere ordnede, kunne eller maaskee burde komme til en saadan Tilstand, at Marinens Udgifter kunde bestrides med en Million aarslig (Hør!), men jeg indseer ikke, hvorledes det er muligt, naar man ikke kender denne Ordning af Forholdene, hvorefter Marinens Størrelse dog maa rette sig, og med hvilken hvad der angaaer den, ligesaavel som hvad der angaaer Hærstyrken og al anden Udvikling i Staten dog maa staae i Overensstemmelse, at man kan sige, at een Million netop er den passende Grændse for Marinens Behov, som ikke maa overskrides (Tscherning: Den yderste). Jeg indseer ligesaalet, at man er berettiget til at sige dette, som hvad det kan nytte, at man siger det, især naar man selv paa samme Tid gjør Forslag, der gaar ud paa nye Anstalters Dyrkelse under Marinen, der maae gjøre det end mere tvivlsomt, til hvilket Tidspunkt den Øndring skulde indtræde, hvor Udgifterne skulde kunne nedbringes til een Million. Det forekommer mig derfor, at den hele Tirade, som findes i Betænkningen: „esterat have overveiet alle de forhaandenværende Omstændigheder er Udvalget kommet til den Beslutning at foreslaae Thinget at fastsætte en Sum af en Million Rbd. som den Grændse, inden for hvilken fremtidige Bevillinger til Søværningen

maa søges holdte o. s. v.“ — det forekommer mig, siger jeg, at et saadant Forslag, hvorpaa dog ingen, idetmindste ingen directe, Resolution er grundet, egentlig slet ikke har Noget at bestille i Finantsbetænkningen, og jeg veed virkelig heller ikke, hvad der vilde vindes ved at vedtage et saadant Forslag; thi ingen kommende Rigsdag vil dog vel føle sig bunden, fordi en foregaaende Rigsdag havde antaget en saadan Beslutning, at fremtidigt maatte Marinebudgettet nedbringes til 1 Million. Jeg holder for, at en virkelig siebliffelig Besparselse af 1000 Rbd. er mig meget mere værd, end denne Henpegen paa, at man om, En mener 2, en Anden 3, den næste maaskee 10 Mar, vil have saa Meget besparet, at Udgiften skal kunne komme ned til een Million i det Hele. Jeg vil her anvende hvad den ærede Taler selv yttrede igaaar, at een Fugl i Haanden er mere værd end 10 paa Taget. (Hør!). Dette med Hensyn til det, som efter min Formening er ikke blot overflødig, men, som jeg tillod mig i Begyndelsen at sige, er til virkelig Skade i en saadan Beretning, fordi der af saadanne Fingerpeg og halve Beslutninger, som man kunde ansee eller maaskee endog vil have anseet for at være gyldige Regler, let kan udbrages Meget, hvormed man kunde træde en fremtidig fornuftig Udvikling for nær, hvortil vistnok ogsaa fremtidige Indskrænkninger høre; thi man maa ikke forglemme, at man ligesaavel kan tjene Udviklingen ved at indskrænke sig paa en fornuftig Maade, som ved at udvide sig paa en fornuftig Maade; jeg siger, at jeg troer, at man ved alle saadanne halve Beslutninger lægger den fremtidige Udvikling Hindringer iveien, uden at jeg kan indsee, at derved opnaaes det Mindste for Fremtiden; thi selv om en saadan Beslutning blev taget reent og klart, og dersom man vilde komme frem med Forslaget til en virkelig Beslutning: at Marinen for Fremtiden ikke maatte faae mere bevilget end een Million, saa vilde vi kun beslutte Noget, som den næste Rigsdag med samme Ret, som vi nu antage det, kunde forkaste, ja den næste Rigsdag vilde maaskee være at anklage, naar den ikke forkastede vor Beslutning, naar nemlig Statens Tilstand gjorde det tilraadeligt eller gavnligt at anvende Mere